

Mustra

Elszigetelt nyelv a magyar. Nehéz megtanulnia idegeneknek, mint ahogy nekünk is nehéz idegen nyelveket megtanulnunk. Gyakran elhangzó sztereotípiák ezek, amelyek valóságtartalmának alaposabb szemléje, választ kereső kihívásként kezelése sosem volt tán időszerűbb, mint mostanában, amikor egyre nagyobb tömegben „forog az idegen” – kis hazánkban, és amikor mind nagyobb tömegben „forog a magyar” – idegenben.

Lapunk a maga módján, a maga eszközeivel bocsát most közre a *Könyvtár* rovatban egy kisebb csokrot az iskola világának válaszadó próbálkozásából. Közlebről azt járják körül – elsősorban iskolai könyvtáros – szerzőink, hogyan tudnak eleget tenni feladatuknak a két (és több) tanítási nyelvű középiskolák könyvtárai, amelyeknek a tanított nyelvek tankönyveivel és szakirodalmával egyaránt el kell látniuk az iskola tanárait, tanulóit. Hadd bocsássunk előre csak annyit: bizony, egyre nehezebben!

Csokrunkon a szalag az OIK osztályvezetőjének, **Sóron Ildikónak** szuggesztív írása, (*Kultúrák találkozása az Országos Idegennyelvű Könyvtárban*), amelyben munkahelye témánkba vágó kínálatát, szolgáltatásait mutatja be.

Könnyed stílusban állít föl keserű diagnózist **Lukáts János**, a *Csak a teste...?* című kisdéd esszéjében, amelyet *Olvasó és nem olvasó nemzedék* alcímmel közlünk *Olvasáspedagógia* rovatunkban. A szerző főhőse a tizenkét éves leányzó, „Szépnevű”, aki amúgy kedves, egészséges és okos, sőt úszóbajnok, de a tavalyi „Nagy Könyv”-ről, a számára épp most kötelezővé vált *Egri csillagokról* – huszonöt átkínlódott oldal után! – adódik a sommás véleménye: – Tök szar! Hogy miért? Mert nem érti! Mert zavaros, mert bonyolult, mert (számára – számukra legalább is!) „idegen nyelvű”. De hát Szépnevű jogkövető tanuló, így a nyári szünetben a nagyfi fölolvassa – és magyarázott. Hogy aztán a tanárnő egy laza mozdulattal elhalassza az ígért számonkérést, regény-megbeszélést – szeptember helyett a jövő tavaszra. Amikor már végképp seholy se lesz megint az „élmény.” Hangzatosan s némileg demagóg szólamban: újabb pedagógiai szög veretett olvasáskultúránk koporsójába. Szépnevű a maga nyelvén egyszerűbben fogalmazna: – Tök ciki!

Szerencsére akadnak azért másfajta válaszok is a „nem olvasás” kihívására. A maguk kis körében, tanított osztályaik, szívükön viselt sorsú tanítványaik között ismert és elismert közkatonái pedagógus hivatásuknak, az árral merészen – és okosan, szakszerűen – szembeforduló ellenfelei a funkcionális analfabétizmusnak. Ha (alighanem föltett szándéka szerint!) sikerült valamelyest elszomorítania az olvasót Lukáts Jánosnak Szépnevű történetével, annál vidámítóbbnak hat majd *Robertó, a híres csatár* sztorija, Szabóné Csepregi Boglárka írása, amely az *Olvasóvá nevelés az alsó tagozatban* alcímmel jelent meg, szintén az *Olvasáspedagógia* rovatunkban.

A kollegina nem tudományoskodik, hanem leírja, mit tesz azért az óráin, napról napra, hétről hétre ... évről évre, hogy a tanítványai lehetőleg olvasó emberek

legyenek majd. Azt kell mondjam, hogy nem is a módszerei, a szakmai trükkjei, fogásai a csodálnivalók, hanem az elhivatottságát erősítő szívós kitartása. Meg persze a tanítványainak a szeretete, de hát ez – ebben az esetben – több mint természetes. Egyébként „Robertó (a híres csatár) Romániából áttelepült, roma származású kisfiú, akit takarítónő édesanyja egyedül nevel. A regény kezdéskor írták be végre fociédzésekre.” Hogy milyen regényről van szó? Arról, amit Robertó ír, mert Csepregi Boglárka tanítványai nemcsak olvasnak, hanem írnak is: olvasónaplót, könyvajánlást, színdarabot, meg – regényt.

Ennyi lenne a mai Mustra, de mert ismét itt az év vége, eljött megint a számvetés ideje is. Még két szám, és 2008 szeptemberében tizedik évfolyamába léphet az 1999-ben újraindult *Könyv és Nevelés*. Hogy megérjük-e? Rajtunk nem múlik, hiszen már csaknem éppen a két következő számra való új anyag együtt van, várja a megjelenést a szerkesztőség számítógépein. De pályázati pénzből létező folyóirat a miénk. Ha nyerünk – leszünk!

Ennek reményében kívánok minden kedves olvasónknak boldog újesztendőt, a lap valamennyi munkatársa nevében.

